

ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อที่สี่สิบ - หมายเลขสิบหก

วิบัติประการที่สอง - ภาคที่สาม

Jeff Pippenger

2026-06-18

ตรรกะของโจนส์

ตรรกะของโจนส์ที่ว่า

ทูตสวรรค์องค์แรกแห่งวิวรณ์บทที่สิบสี่ไม่อาจแยกออกจากทูตสวรรค์อีกสององค์ที่ตามมาได้นั้น มันคงดูฉลาด การชี้ให้เห็นความเชื่อมโยงเชิงโครงสร้างระหว่างทูตสวรรค์ทั้งสามองค์นั้นกับทูตสวรรค์แห่งแตรทั้งหลายนั้นรัดกุมอย่างยิ่งโดยปราศจากช่องโหว่ใด ๆ

จุดเน้นของเขาไม่ต้องสงสัยเลยว่าอยู่ที่ทูตสวรรค์สามองค์ในวิวรณ์บทที่สิบสี่

แต่ตรรกะในการนำไปใช้โดยถือว่าเป็น "สิ่งที่แยกออกจากกันไม่ได้" นั้น

ก็มีความสมเหตุสมผลอย่างเท่าเทียมกันสำหรับทูตสวรรค์ทั้งหมดที่มาก่อนหน้าพวกเขาเช่นกัน

เนื่องจากเขากำลังมุ่งความสนใจอยู่ที่ทูตสวรรค์สามองค์แห่งวิวรณ์บทที่สิบสี่

เขาจึงมิได้ดำเนินตรรกะของตนเองไปจนถึงข้อสรุปที่สุดท้ายของมัน ท้ายที่สุดแล้ว

ตรรกะที่เขาใช้ในการเชื่อมโยงแตรแห่งวิบัติครั้งที่ห้า ครึ่งที่หก และครึ่งที่เจ็ด

เข้ากับทูตสวรรค์สามองค์แห่งวิวรณ์บทที่สิบสี่นั้น

ยังรวมถึงการย้อนแนวของแตรไปจนถึงองค์แรกในบรรดาทูตสวรรค์แห่งแตรทั้งเจ็ดด้วย

และข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และทรงประทานแตรเจ็ดคันแก่ทูตสวรรค์เหล่านั้น...

และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ซึ่งถือแตรเจ็ดคันก็เตรียมพร้อมที่จะเป่า วิวรณ์ 8:2, 6

ลำดับของทูตสวรรค์เริ่มต้นด้วยทูตสวรรค์แห่งแตร "เจ็ด" องค์ และแนวลำดับของทูตสวรรค์ในพระธรรมวิวรณ์เริ่มตั้งแต่แตรแรกต่อเนื่องไปจนถึงคำเตือนของทูตสวรรค์องค์ที่สามเรื่องเครื่องหมายของสัตว์ร้าย Jones

ถูกต้องในการชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างแตรสี่แรกกับแตรวิบัติสามครั้งสุดท้าย

เพราะโครงสร้างเชิงพยากรณ์แบบ "สี่และสาม" นั้นยังพบได้ทั้งในคริสตจักรทั้งหลายและในตราทั้งหลายด้วยการสถาปนาไว้บนพยานสามปากในพระธรรมวิวรณ์ เปิดโอกาสแก่ผู้ที่เลือกจะเห็นว่า

เลขเจ็ดนั้นในฐานะสัญลักษณ์ ก็ประกอบด้วยเลขสี่ในฐานะสัญลักษณ์ และเลขสามในฐานะสัญลักษณ์ด้วย

เลขเจ็ดนั้น ในฐานะสัญลักษณ์ ก็ประกอบด้วยเลขสี่ในฐานะสัญลักษณ์ และเลขสามในฐานะสัญลักษณ์ด้วย

สายสัมพันธ์อันทรงพระเจ้า

สิ่งที่เราได้ระบุมานี้ในช่วงที่ผ่านมา คือทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สองแห่งวิวรณ์บทที่สิบสี่ได้รับการเสริมกำลังโดยคำพยากรณ์เรื่องเวลาของอิสลามในวิบัติครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สอง และการเสริมกำลังของทูตสวรรค์องค์ที่สามนั้นสำเร็จลงโดยการทำให้วิบัติครั้งที่สามสำเร็จครบถ้วนในเหตุการณ์ 9/11

สิ่งที่การประยุกต์ใช้ของโจนส์ชี้ให้เห็น (แม้เขาจะมีได้กล่าวถึงประเด็นของข้าพเจ้า) คือทูตสวรรค์ทุกองค์ตั้งแต่ทูตสวรรค์แห่งแตรองค์แรกในวิวรณ์บทที่แปดไปจนถึงแตรแห่งวิบัติครั้งที่สามในวิวรณ์บทที่สิบสี่เฝ้าเห็นเชื่อมโยงอย่างแยกจากกันไม่ได้กับทูตสวรรค์สามองค์แห่งวิวรณ์บทที่สิบสี่

พวกเขาเป็นสัญลักษณ์ที่อยู่ภายในแนวคำพยากรณ์เดียวกัน

จึงจำเป็นต้องรับรู้พวกเขาในลักษณะเช่นนี้เพื่อจะเข้าใจบทบาทต่าง ๆ ที่ทูตสวรรค์แต่ละองค์เป็นตัวแทน ดังนั้นเช่นเดียวกับที่คริสตจักรทั้งเจ็ด ตราทั้งเจ็ด และแตรทั้งเจ็ด เป็นตัวแทนของเลขเจ็ด

และยังรวมทั้งสัญลักษณ์ของเลขสี่และเลขสามภายในสัญลักษณ์โดยรวมของเลขเจ็ดนั้นด้วย (คริสตจักร ตรี และตรี) แนวของทูตสวรรค์ตั้งแต่ทูตสวรรค์แห่งแตรองค์แรกในจำนวนเจ็ดองค์ไปจนถึงทูตสวรรค์องค์ที่สาม จะต้องได้รับการพิจารณาในฐานะหนึ่งเดียวทั้งหมด สิ่งนี้ชี้ให้เห็นถึงแนวของทูตสวรรค์สิบเอ็ดองค์

ทูตสวรรค์ทั้งสามแห่งวิวรณ์ บทที่สิบสี่

เป็นภาพแทนข่าวสารแห่งคำเตือนของพวกมิลเลอร์ไรต์ซึ่งประกาศการเริ่มต้นของการพิพากษา

และภายหลังจากนั้นเป็นข่าวสารแห่งคำเตือนของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

ซึ่งกำลังประกาศการสิ้นสุดของการพิพากษา

แตรทั้งเจ็ดเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงใช้โดยพระญาณสอดส่องของพระองค์ เพื่อนำการพิพากษามาสู่บรรดาประชาชาติที่บังคับให้มีการนมัสการดวงอาทิตย์

แตรสี่ใบแรกชี้ให้เห็นถึงความพินาศลงอย่างต่อเนื่องของกรุงโรมตะวันตกภายในปี ค.ศ. 427

ประการที่ห้าและที่หกระบุถึงความล่มสลายของโรมตะวันออกตั้งแต่ปี 1449 จนถึงปี 1453

แตรสามใบสุดท้ายเป็นสัญลักษณ์ของอิสลามในวิบัติทั้งสามประการ

ทูตสวรรค์ในวิวรณ์บทที่สิบคือพระคริสต์ ผู้เสด็จลงมาเพื่อประทอนฤทธิ์อำนาจแก่ขบวนการนั้นในเบื้องต้น และพระองค์เสด็จลงมาอีกครั้งในวิวรณ์บทที่สิบแปด เพื่อประทอนฤทธิ์อำนาจแก่ขบวนการนั้นในวาระสุดท้าย

แตรที่เจ็ดเริ่มเป่าขึ้นในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ณ การเริ่มต้นของการพิพากษา

ซึ่งเป็นวันลบลมทินบาปตามแบบแห่งความจริง แตรแห่งปิโยบิลฟังถูกเป่าขึ้นในวันลบลมทินบาป ฉะนั้น ณ การพิพากษาจึงมีการเป่าแตรสองอย่าง คือ แตรแห่งปิโยบิลและแตรที่เจ็ด

แล้วท่านจงให้เป่าแตรแห่งปิโยบิลในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด คือในวันลบลมทินบาป ท่านทั้งหลายจงให้เป่าแตรไปทั่วทั้งแผ่นดินของท่าน และท่านทั้งหลายจงถือปีที่ห้าสิบไว้เป็นปีบริสุทธิ์ และประกาศอิสรภาพทั่วทั้งแผ่นดินแก่บรรดาผู้อยู่อาศัยในแผ่นดินนั้น ปีนั้นจะเป็นปีบริสุทธิ์สำหรับท่าน และทุกคนจะได้กลับคืนสู่กรรมสิทธิ์ของตน และทุกคนจะได้กลับคืนสู่ครอบครัวของตน ปีที่ห้าสิบนั้นจะเป็นปีบริสุทธิ์สำหรับท่าน ท่านทั้งหลายอย่าหว่านพืช อย่าเกี่ยวสิ่งทึงอกขึ้นเองในปีนั้น และอย่าเก็บผลลงจากเถาองุ่นที่มีได้ตกแต่งของท่าน เลวีนิติ 25:9-11

บริบทที่ชี้ให้เห็นถึงการกระจายของอิสราเอลเป็นเวลา "เจ็ดวาระ"

ซึ่งปรากฏอยู่ในบทถัดไปของพระธรรมเลวีนิติ

ได้ถูกกำหนดไว้ในข้อพระคัมภีร์ที่นำไปสู่คำสั่งให้เป่าแตรปิโยบิลในวันลบลมทินบาป.

จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า เมื่อพวกเขาทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่พวกเขาแล้ว แผ่นดินนั้นจงถือสะบาโตถวายแด่พระยาห์เวห์ เจ้าจงหว่านพืชในนาของเจ้าหกปี และจงลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้าหกปี และเก็บผลของมันมา แต่ในปีที่เจ็ดนั้นให้เป็นสะบาโตแห่งการพักสงบแก่แผ่นดิน เป็นสะบาโตถวายแด่พระยาห์เวห์ เจ้าจะไม่หว่านพืชในนาของเจ้า และจะไม่ลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้า สิ่งซึ่งงอกขึ้นเองจากการเก็บเกี่ยวของเจ้า เจ้าจะไม่เกี่ยว และองุ่นจากเถาองุ่นที่มีได้ตกแต่งของเจ้า เจ้าจะไม่เก็บ เพราะเป็นปีแห่งการพักสงบแก่แผ่นดิน และสะบาโตของแผ่นดินนั้นจะเป็นอาหารสำหรับพวกเขา คือสำหรับเจ้า และสำหรับทาสชายของเจ้า และสำหรับทาสหญิงของเจ้า และสำหรับลูกจ้างของเจ้า และสำหรับคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้า และสำหรับสัตว์เลี้ยงของเจ้า และสำหรับสัตว์ป่าที่อยู่ในแผ่นดินของเจ้า

ผลผลิตทั้งหมดของแผ่นดินนั้นจะเป็นอาหาร และเจ้าจันับสะบาโตแห่งปีเจ็ดช่วงสำหรับตนเอง
คือเจ็ดครั้งของเจ็ดปี และระยะเวลาของสะบาโตแห่งปีทั้งเจ็ดช่วงนั้นจะเป็นสิบลบเก้าปีสำหรับเจ้า เลวีนิติ
25:2-8

เมื่อมิลเลอร์ตระหนักถึงการพิพากษาที่มีต่ออิสราเอลเนื่องจากการละเมิดการหยุดพักสะบาโตของแผ่นดินในบท
ที่ยี่สิบหก เขาได้นำหลักการที่ว่า หนึ่งวันแทนหนึ่งปี มาประยุกต์ใช้ และค้นพบว่าหนึ่งปีมีสามร้อยหกสิบวัน
และเจ็ดเท่าของสามร้อยหกสิบนั้นเท่ากับสองพันห้าร้อยยี่สิบปีแห่งการลงโทษเพราะการละเมิดพันธสัญญา
นั้นเป็นความจริงเชิงพยากรณ์ประการแรกที่เขาค้นพบ
เป็นรากฐานของบรรดาความจริงที่ประกอบกันขึ้นเป็นรากฐานซึ่งพระคริสต์ได้ทรงวางไว้ผ่านงานของมิลเลอร์
แตรแห่งปีโยบิลเป็นการประกาศการช่วยกู้และเสรีภาพ

แตรใบที่เจ็ดคืออิสลามแห่งวิบัติประการที่สาม

แต่ในสมัยแห่งเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ด เมื่อท่านจะเริ่มเป่าแตร ความล้าลึกของพระเจ้าก็จะสำเร็จ
ดังที่พระองค์ได้ทรงประกาศไว้แก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกศาสนาดายากรณ์ วิวรณ์ 10:7

แตรที่เจ็ดของอิสลามเป็นความจริงเชิงพยากรณ์ภายนอก

และแตรยิบลิเป็นความจริงเชิงพยากรณ์ภายในแห่งการขอบธรรม โดยความเชื่อ—การช่วยให้พ้นจากบาป
ซึ่งตามคำกล่าวของซิสเตอร์ไวท์ คือทูตสวรรค์องค์ที่สามอย่างแท้จริง ในช่วงเวลาที่แตรที่เจ็ดกำลังดังอยู่นั้น
ความล้าลึกเรื่องพระคริสต์ทรงสถิตในท่าน อันเป็นความหวังแห่งสง่าราศี จะถึงความสมบูรณ์เมื่อพระคริสต์ทรง
ผสานพระลักษณะพระเจ้าของพระองค์เข้ากับสภาพมนุษย์ของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน
ผู้ที่ในเวลานั้นได้รับตราประทับของพระเจ้าจะประกาศข่าวสารแห่งแตรเพื่อการเตือน
ซึ่งมีภาพแทนเป็นวิบัติประการที่สาม และทั้งเป็นคำเตือนของทูตสวรรค์องค์ที่สามด้วย
วิบัติประการที่สามเสริมกำลังแก่ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม เมื่อทูตสวรรค์ผู้ซึ่งมิใช่บุคคลอื่นใดนอกจากพ
ระเยซูคริสต์เสด็จลงมาพร้อมด้วยข่าวสารในพระหัตถ์ของพระองค์

เมื่อเราระบุว่าคำพยากรณ์เรื่องเวลาแห่งวิบัติประการที่หนึ่งและประการที่สองเป็นสิ่งที่ประทานฤทธิ์อำนาจแก่ข่าว
สารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง

และคำพยากรณ์แห่งวิบัติประการที่สามเป็นสิ่งที่ประทานฤทธิ์อำนาจแก่ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม
เราก็กำลังระบุว่าแตรทั้งหลายนั้นเป็น

“การพิพากษาที่ถูกนำมาสู่กรุงโรมเพื่อตอบสนองต่อการบังคับถือวันอาทิตย์”

การพิพากษาโดยพระญาณสอดส่องเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งแตรแห่งวิบัติสามประการสุดท้าย

สอดคล้องและขนานกับข่าวสารคำเตือนของทูตสวรรค์สามองค์ในวิวรณ์บทที่สิบสี่

วิบัติสองประการและทูตสวรรค์สององค์ในประวัติศาสตร์ของชาวมิลเลอไรต์

และวิบัติประการที่สามกับทูตสวรรค์องค์ที่สามในประวัติศาสตร์ของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

ในประวัติศาสตร์ช่วงเริ่มต้นของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สอง ข่าวสารเรื่องการเปิดการพิพากษาได้รับการ
ประทานฤทธิ์อำนาจโดยความสำเร็จเป็นจริงของอิสลามในวิบัติประการที่หนึ่งและประการที่สอง

ในประวัติศาสตร์ช่วงสุดท้ายของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ข่าวสารที่ประกาศการสิ้นสุดของการพิพากษาได้รับการ
ประทานฤทธิ์อำนาจโดยความสำเร็จเป็นจริงของอิสลามในวิบัติประการที่สาม

การเสริมกำลังในตอนต้นและตอนปลายได้ถูกเป็นภาพแทนไว้โดยทูตสวรรค์แห่งวิวรณ์บทที่สิบและบทที่สิบแปด

“ซึ่งมิได้เป็นผู้ใดอื่นน้อยไปกว่าพระเยซูคริสต์”

ข่าวสารภายนอกของอิสลามและข่าวสารภายในแห่งการพิพากษาคือแตรภัยพิบัติที่สามภายนอก

และข่าวสารภายในแห่งการพิพากษาคือแตรของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

แตรภายนอกของอิสลามคือคำพยากรณ์หนึ่งพันห้าร้อยยี่สิบปี

และแพร่ภายในของทูตสวรรค์องค์ที่สามคือสองพันสามร้อยปี
ทั้งสองมาถึงและเปล่งเสียงขึ้นเมื่อเปิดฉากการพิพากษาคนตาย
และทั้งสองก็มาถึงอีกครั้งหนึ่งเมื่อเปิดฉากการพิพากษาคนเป็น

ทูตสวรรค์แห่งวิวรณบพที่สิบได้ลงมาในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840
เพื่อให้คำพยากรณ์เกี่ยวกับอิสลามสำเร็จ และในการนั้นเอง ทูตสวรรค์องค์นี้ได้เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงการลง
มาของทูตสวรรค์แห่งวิวรณบพที่สิบแปดพร้อมกับการสำเร็จของคำพยากรณ์เกี่ยวกับอิสลามอีกประการหนึ่ง
การพิพากษาของพระเจ้าต่อการกบฏของกฎหมายวันอาทิตย์ในปี ค.ศ. 321 และต่อมาอีกครั้งในปี ค.ศ. 538
ถูกแทนไว้โดยแดรกไบแรก

และการพิพากษาของพระองค์ต่อการกบฏของกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้านั้น
ถูกแทนไว้โดยแดรกไบที่เจ็ด ซึ่งเป็นวิบัติประการที่สาม และเป็นทูตสวรรค์องค์ที่สามด้วย
ข่าวสารคำเตือนเรื่องการเริ่มต้นของการพิพากษาในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

และข่าวสารคำเตือนเรื่องการพิพากษาคนเป็นในวันที่ 9/11

ต่างก็ได้รับฤทธิ์อำนาจโดยทูตสวรรค์ที่เจ็ดตามลำดับที่โจนส์ได้เสนอไว้

ทูตสวรรค์แห่งแดรกไบองค์อยู่ในบพที่แปดและเก้า จากนั้นในบพที่สิบ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมา
ผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้ใดต่ำกว่าพระเยซูคริสต์เลย พระองค์ทรงเป็นองค์ที่เจ็ดในลำดับของทูตสวรรค์
ซึ่งในบพที่สิบเอ็ดมีวิบัติประการที่สามติดตามมา นั่นคือแดรกไบที่เจ็ดซึ่งเริ่มเปล่งเสียงในปี ค.ศ. 1844
แต่เป็นองค์ที่แปดในชุดของทูตสวรรค์ที่นำไปสู่องค์ที่เก้า ที่สิบ และที่สิบเอ็ดในวิวรณบพที่สิบสี่

ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามไม่อาจถูกแยกออกจากข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สองได้
แต่ก็ไม่อาจถูกแยกออกจากแดรกไบที่เจ็ดแห่งการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อการละทิ้งความเชื่อได้เช่นกัน
แดรกไบแห่งการพิพากษาสี่แรกในวิวรณ บพที่แปด ซีให้เห็นถึงความพินาศลงอย่างต่อเนื่องของโรมตะวันตกภายห
ลังจากกฎหมายวันอาทิตย์ฉบับแรกของคอนสแตนตินใน ค.ศ. 321
และได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อเขาแบ่งจักรวรรดิออกเป็นตะวันออกและตะวันตกใน ค.ศ. 330.

“เมื่อชนชาติของเรา ในสถานิติบัญญัติของตน

ตรากฎหมายเพื่อผูกมัดมโนธรรมของมนุษย์ในเรื่องสิทธิพิเศษทางศาสนาของเขา

บังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์ และใช้อำนาจกดขี่ต่อผู้ที่ถือรักษาวันสะบาโตวันที่เจ็ด

พระราชบัญญัติของพระเจ้าก็จะถูกทำให้เป็นโมฆะในแผ่นดินของเราโดยเจตนาและผลในทางปฏิบัติทั้งสิ้น;
และการละทิ้งความเชื่อของชาติจะตามมาด้วยความพินาศของชาติ” Review and Herald, December
18, 1888.

หลักการที่ว่าความเชื่อของชาติยอมนำความพินาศมาสู่ชาตินั้น

ได้เกิดขึ้นแก่ชนชาติของคอนสแตนตินโดยเริ่มต้นด้วยแดรกไบคันแรก

ซึ่งนำกรุงโรมตะวันตกไปสู่จุดสิ้นสุดภายในปี 476 ส่วนกรุงโรมตะวันออกได้มาถึงจุดสิ้นสุดในปี 1453

แม้ว่าตามคำพยากรณ์นั้น โรมตะวันออกได้สูญเสียชีวิตไปแล้วเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 1449

ไม่เหมือนบาบิโลนซึ่งถูกโค่นล้มลงภายในคืนเดียว

โรมทั้งตะวันตกและตะวันออกถูกนำไปสู่จุดจบของตนอย่างค่อยเป็นค่อยไป

การล่มสลายของกรุงโรมตะวันตกภายใต้แดรกไบคันแรกภายในปี 476

เป็นภาพแทนการล่มสลายของสหรัฐอเมริกาภายใต้แดรกไบคัน

ซึ่งในระดับหนึ่งเป็นภาพแทนคนสีผิวอายุของสหรัฐอเมริกาที่เริ่มต้นในปี 1798

และสิ้นสุดลงที่กฎหมายวันอาทิตย์ คนสีผิวอายุนั้นสอดคล้องคู่ขนานกับคนสีผิวอายุของแอดเวนตีส

ซึ่งสอดคล้องคู่ขนานกับคริสตจักรสี่แห่งแรกในวิวรณบพที่ 2

และกับสิ่งนำสะอิดสะเอียนที่ทวีความรุนแรงขึ้นสี่ประการในเอเสเคียลบทที่ 8

และกับตึกแดนสี่ระลอกในพระธรรมโยเอล

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้ว่า

จะยังเป็นเช่นไรอีกเมื่อเราส่งการพิพากษาอันร้ายแรงทั้งสี่ประการของเรายังกรุงเยรูซาเล็ม คือดาบ และกันดารอาหาร และสัตว์ร้ายที่เป็นภัย และโรคระบาด เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากที่นั้น? เอเสเคียล 14:21

แต่ไบที่ห้าและไบที่หกได้นำความพินาสมาสู่โรมตะวันออก และโรมตะวันออกนั้น ในความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์กับโรมตะวันตก เป็นตัวแทนของรัฐ ส่วนโรมตะวันตกเป็นตัวแทนของคริสตจักร โรมตะวันตกยังเป็นตัวแทนของสหรัฐอเมริกาด้วย ซึ่งจะถูกพิชิตก่อน ดังเช่นที่โรมตะวันตกเคยถูกพิชิตมาก่อนแล้ว

“เมื่ออเมริกา แผ่นดินแห่งเสรีภาพทางศาสนา

จะรวมตัวกับสันตะสำนักในการบังคับมโนธรรมและบีบบังคับมนุษย์ให้ถวายเกียรติแก่สบาโตเทียม ประชาชนแห่งทุกประเทศทั่วพิภพก็จะถูกชักนำให้ดำเนินตามแบบอย่างของเธอ” Testimonies, volume 6, 18.

แต่รัสเซียเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์อเมริกันสี่ชั่วอายุคน และเมื่อสหรัฐอเมริกาล่มสลาย แผ่นดินอันรุ่งโรจน์ในข้อที่สี่สิบเอ็ดของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดก็พังล่มสลายลง และอุปสรรคถัดไปคืออียิปต์ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของบรรดาประชาชาติที่เหลือของโลก แล้วสหประชาชาติ ซึ่งคือกษัตริย์สิบองค์ ก็เห็นพ้องที่จะมอบอาณาจักรที่เจ็ดของตนให้แก่สันตะปาปา เพราะ “ชั่วระยะเวลาสั้น ๆ—หนึ่งชั่วโมง” ในวิภรณ์บทที่สิบเจ็ด เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในงานฉลองวันประสูติของเฮโรด เมื่อเขาทรงให้คำมั่นว่าจะประทานครึ่งหนึ่งของอาณาจักรของพระองค์ ในงานฉลองวันประสูติของเฮโรดนั้น ในชั่วโมงนั่นเอง ลายพระหัตถ์ก็ปรากฏขึ้นบนปูนฉาบของกำแพง และเบลชัสซาร์ก็ถูกประหาร ชั่วโมงนั้นมาถึงเมื่อมีการออกกฎหมายวันอาทิตย์ และดำเนินต่อไปจนถึงการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองของมนุษย์ อาณาจักรที่เจ็ดถูกพิชิต ดังที่มีแบบอย่างไว้โดยการทำลายกำแพงกรุงคอนสแตนติโนเปิลซึ่งพังทลายลงในปี 1453 จากกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา ดังที่มีแบบอย่างไว้โดยปี 1449 จนถึงการล่มสลายของกรุงคอนสแตนติโนเปิลในปี 1453 เป็นเวลาสี่ปีเชิงสัญลักษณ์ สันตะปาปาได้รับบาดเจ็บถึงตายในปี 1798.

ในดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อสี่สิบ อานาจสันตะปาปาได้ล่มสลายในปี ค.ศ. 1798 ในกาลอวสาน จากนั้นกษัตริย์ฝายใต้ได้ล่มสลายในปี ค.ศ. 1989 ในกาลอวสาน สหรัฐอเมริกาล่มสลายในข้อสี่สิบเอ็ด และอียิปต์ล่มสลายในข้อสี่สิบสอง และอานาจสันตะปาปามาถึงการล่มสลายครั้งที่สองและครั้งสุดท้ายของตนในข้อสี่สิบห้า

“จากการขึ้นและการล่มสลายของบรรดาประชาชาติ

ดังที่ได้ถูกทำให้กระจ่างชัดไว้ในพระธรรมดาเนียลและพระธรรมวิวรณ์ เราจำเป็นต้องเรียนรู้ว่า

สง่าราศียานอกและทางโลกเพียงอย่างเดียวนั้นไร้ค่าเพียงใด บาบีโลน

พร้อมด้วยอำนาจและความโอ้อวดระการทั้งสิ้นของมัน ซึ่งโลกของเราไม่เคยได้เห็นสิ่งใดเสมอเหมือนอีกเลย ยับบั้นนั้นมา—อำนาจและความโอ้อวดระการซึ่งสำหรับผู้คนในสมัยนั้นดูมั่นคงและยังยืนเสียเหลือเกิน—

ได้สูญสิ้นไปอย่างสิ้นเชิงเพียงไร! ดังเช่น ‘ดอกหญ้า’ มันได้พินาศไป ยากอบ 1:10 เช่นนั่นเอง

อาณาจักรมีเดีย-เปอร์เซีย และอาณาจักรทั้งหลายของกรีกและโรม ก็พินาศไปเช่นเดียวกัน

และทุกสิ่งที่มีได้มีพระเจ้าเป็นรากฐานก็ย่อมพินาศไปเช่นนั้น

มีเพียงสิ่งซึ่งผูกพันอยู่กับพระประสงค์ของพระองค์

และสำแดงพระลักษณะของพระองค์เท่านั้นที่สามารถดำรงอยู่ได้
หลักการของพระองค์เท่านั้นคือสิ่งมั่นคงแน่นอนเพียงประการเดียวที่โลกของเรารู้จัก” Prophets and Kings, 548.

การล่มสลายของสหรัฐอเมริกา (ผู้เผยพระวจนะเทิจ) ในข้อที่สี่สิบเอ็ด ได้ถูกแสดงเป็นแบบโดยปี 1449 และการล่มสลายของอียิปต์ (พญานาค) ในข้อที่สี่สิบสอง ได้ถูกแสดงเป็นแบบโดยปี 1453 และสันตะสำนัก (สัตว์ร้าย) ก็มาถึงวาระสุดท้ายของตนโดยไม่มีผู้ใดช่วย ดังที่ถูกระบุเป็นแบบโดยปี 1798 ผู้เผยพระวจนะเทิจและพญานาคถูกโค่นลงโดยอำนาจแห่งแตร และสัตว์ร้ายถูกโค่นลงโดยอำนาจของพญานาค.

เลขสี่เป็นสัญลักษณ์ของการสลายตัวของอาณาจักร

อาณาจักรของอเล็กซานเดอร์แตกสลายออกเป็นสี่อาณาจักร และอียิปต์พินาศลงในทะเลแดงในชั่วอายุที่สี่ และอิสราเอลกำลังก้มกราบดวงอาทิตย์ในสิ่งน่าสะอิดสะเอียนประการที่สี่แห่งเอเสเคียลบทที่แปด สี่ชั่วอายุของโปรเตสแตนต์นิยมและพรรคีร์พับลิกัน ในสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดินโลกเริ่มขึ้นในปี 1798 และสิ้นสุดลงที่กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้าสำหรับเขาทั้งสอง เขาคู่พิพากษาอันร้ายแรงสี่ประการของเอเสเคียลที่มีต่อเยรูซาเล็มเป็นภาพประกอบของคำพิพากษาสี่ประการที่มีต่อสหรัฐอเมริกา และคำพิพากษาสี่ประการนั้นที่มีต่ออาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เป็นแบบอย่างของสี่ปีตั้งแต่ 1449 จนถึง 1453 เมื่ออาณาจักรที่เจ็ดแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ตกลงที่จะมอบอาณาจักรครึ่งหนึ่งของตนแก่สันตะปาปาในความสัมพันธ์ระหว่างคริสตจักรกับรัฐซึ่งหญิงแพศยาแห่งเมืองไทรนครครอบครอง

ระยะเวลาสี่ปีตั้งแต่ ค.ศ. 1449 ถึง 1453 เป็นตัวแทนของการสิ้นสุดของอาณาจักรที่เจ็ด ณ กฎหมายวันอาทิตย์ และยังเป็นตัวแทนของช่วงเวลาแห่งการสิ้นสุดของอาณาจักรที่แปดตั้งแต่กฎหมายวันอาทิตย์จนถึงการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองใจ การพิชิตอียิปต์ ซึ่งคือโลกและยังคือพญานาคที่ถูกมอบให้แก่สันตะปาปาด้วยนั้น เป็นแอฟริกา ณ จุดเริ่มต้นของช่วงเวลาที่มีสัญลักษณ์โดยสี่ปีตั้งแต่ ค.ศ. 1449 ถึง 1453 สิ่งนี้ระบุถึงการล่มสลายของคอนสแตนติโนเปิล ณ กฎหมายวันอาทิตย์ และแล้วอีกครั้งหนึ่งเมื่อมีคาเอลทรงลุกขึ้น เมื่อมีคาเอลทรงลุกขึ้น หุตสวรรค์ทั้งสี่ก็ถูกปล่อยอย่างเต็มที่ตามที่การดลใจได้กล่าวไว้

“ข้าพเจ้าเห็นว่าหุตสวรรค์ทั้งสี่จะยึดลมทั้งสี่ไว้จนกว่างานของพระเยซูจะสำเร็จสิ้นในสถานนมัสการ แล้วภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายจึงจะมาถึง” Early Writings, 36.

สี่แคว้นแห่งราชอาณาจักรของอเล็กซานเดอร์, แตรทั้งสี่ที่มีเหนือโรมตะวันตก, ลมทั้งสี่ที่ถูกปล่อยออกเหนือโรมตะวันออก, การพิพากษาอันร้ายแรงทั้งสี่เหนือกรุงเยรูซาเล็ม, ลมทั้งสี่ที่ถูกปล่อยออกเมื่อสันตะปาปามาถึงอวสานของตนโดยไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ เมื่อได้วางสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์เหล่านี้ไว้แล้ว เราจะพิจารณาวิบัติประการที่สองในบริบทของการประยุกต์ใช้กับกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึง.

สภาแห่งฟลอเรนซ์

ในปี ค.ศ. 1439 ณ สภาแห่งฟลอเรนซ์ (ซึ่งเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สหภาพแห่งฟลอเรนซ์) บรรดาผู้แทนของคริสตจักรออร์ทอดอกซ์ตะวันออก (ภายใต้การนำของจักรพรรดิไบแซนไทน์ จอห์นที่ 8 ปาไลโอโลโกส และพระสังฆราชแห่งคอนสแตนติโนเปิล) ได้ลงนามในพระราชกฤษฎีกาอย่างเป็นทางการว่าด้วยการรวมเป็นหนึ่งเดียวกับคริสตจักรโรมันคาทอลิก โดยพวกเขาเห็นพ้องที่จะยอมรับว่าพระสันตะปาปาแห่งกรุงโรมทรงเป็นประมุข (ผู้มีอำนาจสูงสุด)

ของคริสตจักรทั้งสิ้น

เพราะว่าสามีเป็นศิระของภรรยา เหมือนดังที่พระคริสต์ทรงเป็นศิระของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น เอเฟซัส 5:23

บทบัญญัติความเชื่อในจีน

จักรพรรดิและพระสังฆราชทรงยอมรับ “วลี Filioque” ในบทบัญญัติแห่งในจีน

ซึ่งเป็นข้อความเพิ่มเติมเข้าไปในบทบัญญัติแห่งในจีน

โดยอ้างว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสืบออกมาจากพระบิดาและพระบุตร บทบัญญัติแห่งในจีนเป็นหนึ่งในถ้อยแถลงที่สำคัญที่สุดและมีการใช้กันอย่างแพร่หลายที่สุดในประวัติศาสตร์แห่งความเชื่อคาทอลิก

บทบัญญัติแห่งในจีนเป็นบทสรุปอย่างเป็นทางการของความเชื่อคาทอลิกที่เป็นแก่นสาร

เดิมที่ได้มีการรจนาขึ้นเพื่อปกป้องความจริงเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ว่าพระองค์คือผู้ใด ในปี ค.ศ. 325

ได้เกิดข้อขัดแย้งครั้งใหญ่ขึ้น เพราะปุโรหิตผู้หนึ่งชื่ออาริอุสสอนว่าพระเยซูทรงถูกสร้างโดยพระเจ้าพระบิดา และมีได้ทรงเป็นพระเจ้าโดยสมบูรณ์

จักรพรรดิคอนสแตนตินทรงเรียกประชุมสภาในเซียงครั้งทีหนึ่งเพื่อยุติข้อขัดแย้งดังกล่าว

สภาได้ยืนยันอย่างหนักแน่นว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ “ทรงมีสภาวะเดียวกัน” กับพระบิดา

ต่อมาคำประกาศความเชื่อดังกล่าวได้ถูกขยายความ ณ สภาคอนสแตนติโนเปิลในปี ค.ศ. 381 ฟังสังเกตไว้ ณ

จุดนี้ว่า คำประกาศความเชื่อในเซียงได้รับการสถาปนาขึ้นในประวัติศาสตร์ของคอนสแตนตินองค์แรก

และสิ่งนี้จะป็นประเด็นหนึ่งสำหรับคอนสแตนตินองค์สุดท้าย ซึ่งก็คือคอนสแตนตินที่สิบเอ็ด

ผู้เป็นจักรพรรดิองค์สุดท้ายแห่งจักรวรรดิไบแซนไทน์ตะวันออก คอนสแตนตินมหาราช ผู้ซึ่งเป็นองค์แรก

ได้ถูกนำเสนอสู่แล้วแล้วในฐานะหัวข้อหนึ่งในคำพยากรณ์พระคัมภีร์ พระองค์ทรงเป็นผู้ปกครอง ณ

เบื้องต้นของจักรวรรดิตะวันออก และด้วยเหตุนี้จึงทรงเป็นแบบของผู้ปกครอง ณ

ปลายสุดของจักรวรรดิตะวันออก ข้อเท็จจริงที่ว่าคำประกาศความเชื่อในเซียงเป็นองค์ประกอบหนึ่งทั้งในประวัติศาสตร์เบื้องต้นและประวัติศาสตร์ปลายสุดนั้น จะต้องได้รับการสังเกตโดยนักศึกษาคำพยากรณ์

หากเขาเข้าใจหลักการแห่งอัลฟาและโอเมกา

ในปี 381 บทบัญญัติความเชื่อในจีนได้รับการปรับปรุงเพิ่มเติมด้วยหลักคำสอนเรื่องไฟชำระ

หลักคำสอนเรื่องศีลมหาสนิท พร้อมทั้งการยอมรับการใช้ขนมปังไร้เชื้อสำหรับศีลมหาสนิท

ซึ่งเป็นธรรมเนียมปฏิบัติแบบละติน บทบัญญัติความเชื่อฉบับปี 381

ยังยอมรับความเข้าใจแบบคาทอลิกเกี่ยวกับบาปกำเนิดและชีวิตหลังความตายด้วย

และลงท้ายด้วยถ้อยคำสำคัญนี้ว่า “เรายังกำหนดด้วยว่า

บัลลังก์ศักดิ์สิทธิ์แห่งอัครทูตและพระสันตะปาปาแห่งโรมทรงดำรงตำแหน่งสูงสุดเหนือโลกทั้งสิ้น

และทรงเป็นผู้แทนที่แท้จริงของพระคริสต์”

ในการประชุมสภาฟลอเรนซ์ ได้มีการลงนามฉบับปรับปรุงอีกฉบับหนึ่งเมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม ค.ศ. 1439

ก่อนที่กรุงคอนสแตนติโนเปิลจะตกแก่พวกเติร์กออโตมันในปี ค.ศ. 1453 เป็นเวลา 14 ปี

การรวมเป็นเอกภาพนั้นได้รับการลงนามภายใต้แรงกดดันทางการเมืองอย่างหนัก จักรวรรดิไบแซนไทน์อยู่ในกา

วาระสิ้นหวังที่จะได้รับความช่วยเหลือทางทหารจากตะวันตกเพื่อต่อต้านพวกออโตมันที่กำลังรุกคืบเข้ามา

เมื่อบรรดาผู้แทนชาวกรีกเดินทางกลับถึงบ้าน ข้อตกลงดังกล่าวก็ถูกปฏิเสธอย่างรุนแรงโดยบรรดานักบวช

พระภิกษุ และประชาชนทั่วไปส่วนใหญ่ในดินแดนตะวันออก

พระสังฆราชส่วนใหญ่ที่ได้ลงนามในข้อตกลงนั้นภายหลังก็ถอนการสนับสนุนของตน

การรวมเป็นเอกภาพนี้ไม่เคยถูกนำไปปฏิบัติอย่างสมบูรณ์ และในปีต่อ ๆ มา

ก็ถูกปฏิเสธอย่างเป็นทางการโดยคริสตจักรออร์ทอดอกซ์ตะวันออก

เมื่อถึงเวลาที่กรุงคอนสแตนติโนเปิลล่มสลายในปี ค.ศ. 1453
การรวมเป็นเอกภาพนั้นก็ได้พังทลายลงโดยพฤตินัยไปแล้ว
นักประวัติศาสตร์มักพรรณนาถึงเรื่องนี้ว่าเป็นการรวมตัวทางการเมืองที่ล้มเหลว
เนื่องจากการต่อต้านอย่างลึกซึ้งในทางเทววิทยา ทางวัฒนธรรม และจากประชาชนทั่วไป

ในการประชุมสภาในเซียนครังที่หนึ่ง ค.ศ. 325 ได้มีการรับรองความเชื่อในซีน ซึ่งถูกกำหนดไว้ห้าปีก่อนถึงปี
ค.ศ. 330 อันเป็นเวลาทีระยะเวลา 360 ปีแห่งดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อ 24 ซึ่งแสดงแทนด้วยคำว่า "กาลเวลา"
ได้สิ้นสุดลง

เขาจะเข้าไปอย่างสงบแม้กระทั่งในที่อุดมที่สุดของมณฑล
และเขาจะกระทำสิ่งที่บรรพบุรุษของเขามีได้กระทำ ทั้งที่บรรพบุรุษก่อนเขาก็มิได้กระทำ
เขาจะแจกจ่ายของริบ ของปล้น และทรัพย์สินสมบัติท่ามกลางพวกเขา เออ
เขาจะวางแผนอุบายของตนต่อบรรดาป้อมปราการมั่นคง แม้เพียงชั่วเวลาหนึ่ง ดาเนียล 11:24

ปี 31 ก่อนคริสตกาล และปี 330 ทั้งสองต่างเป็น "เวลากำหนดไว้"
ตามข้อยี่สิบเจ็ดและข้อยี่สิบเก้าของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด

และจิตใจของกษัตริย์ทั้งสองนี้จะมุ่งกระทำการชั่วร้าย และเขาทั้งหลายจะกล่าวคำสาปที่โหดร้ายต่อกัน
แต่การนั้นจะไม่สำเร็จ เพราะวาระอวสานยังจะถึงในเวลาทีทรงกำหนดไว้ ... ในเวลาที่ทรงกำหนดนั้น
เขาจะกลับมาและยกทัพลงไปทางทิศใต้ แต่จะไม่เป็นเหมือนครั้งก่อนหรือเหมือนครั้งหลัง ดาเนียล 11:27,
29

จุดเริ่มต้น (330) และจุดสิ้นสุด (1449–1453) ของแนวคำพยากรณ์แห่งกรุงโรมตะวันออกนั้น
ถูกแทนด้วยจักรพรรดิคอนสแตนตินองค์แรกและองค์สุดท้าย
อัลฟาและโอเมกาของแนวคำพยากรณ์แห่งกรุงโรมตะวันออก ซึ่งเรียกว่า จักรวรรดิไบแซนไทน์
เชื่อมโยงกับจุดสิ้นสุดของกรุงโรมฝ่ายจักรวรรดิในช่วงสามร้อยหกสิบปี
ซึ่งปกครองอย่างสูงสุดนับตั้งแต่ยุทธการที่แอ็กเทียมในปี 31 ก่อนคริสตกาล จนถึงปี 330
และต่อเนื่องไปจนถึงปี 1453 ก่อนยุทธการที่แอ็กเทียมในปี 31 ก่อนคริสตกาล มาร์ก แอนโทนี และออกัสตัส
ซีซาร์ ได้กล่าวคำสาปที่โหดร้ายต่อกัน ซึ่งไม่บังเกิดผล ก่อนปี 330 นั้น ในปี 325 มีการรับรองหลักข้อเชื่อไนเซีย
ก่อนปี 1453 ได้มีการรับรองหลักข้อเชื่อไนเซียนฉบับปรับปรุงของฉบับเดียวกันนั้น ก่อนปี 31 ก่อนคริสตกาล
บุคคลทางการเมืองสองคนได้กล่าวคำสาปที่โหดร้ายต่อกัน ในปี 325
คำสาปฝ่ายจิตวิญญาณได้ถูกกล่าวขึ้นที่โหดร้ายต่อกัน
พยานทั้งสองนั้นชี้ให้เห็นถึงคำสาปทางการเมืองและฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งได้รับการรับรองในปี 1439 ณ
สภาแห่งฟลอเรนซ์ หลักข้อเชื่อไนเซียนฉบับปรับปรุงนั้นมีชื่อเรียกว่า พระราชกฤษฎีกาแห่งสหภาพ.

หลักเขตแรกของการสาปที่โหดร้ายต่อกันเกิดขึ้นก่อนปี 31 BC
และอยู่ระหว่างสองฝ่ายการเมืองของโรมนอกศาสนา เวลาทีกำหนดไว้สำหรับการสาปนั้นคือปี 31 BC
และประกอบด้วยออกัสตัส ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของโรม
ต่อต้านสมาพันธ์รัฐของชายคนหนึ่งกับหญิงคนหนึ่งซึ่งเป็นตัวแทนของอียิปต์ การสาปชุดที่สองคือปี 325
และเวลาที่กำหนดไว้คือปี 330 การสาปชุดที่สามอยู่ในปี 1439 และเวลาที่กำหนดไว้คือ ค.ศ. 1449–1453
ผู้ที่อยู่ที่โหดในปี 1439 เป็นตัวแทนของโรมตะวันตกและโรมตะวันออก
โดยที่โรมตะวันออกแสวงหาเป้าหมายทางการเมืองด้วยการยินยอมต่อข้อโต้แย้งทางศาสนา ปี 31 BC
ตามมาด้วยปี 330 และต่อจากนั้นปี 1453 เป็นการประยุกต์ใช้แนวเส้นของโรมแบบสามชั้น

ภัยคุกคามทางการเมืองจากพันธมิตรของมาร์ก แอนโทนีและคลีโอพัตรา เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงภัยคุกคามทางจิตวิญญาณจากลัทธินอกรีตอาเรียนในปี 325 ซึ่งต่อมาก็เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงภัยคุกคามทางการเมืองและทางศาสนาจากพวกเติร์กอิสลามในปี 1439.

หลักคำสอนทั้งหลายของความเชื่อในชินล้วนเป็นเรื่องเท็จ และไม่มีความจริงอยู่ในนั้นเลย เอกสารที่ลงนามเมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม ค.ศ. 1439 ณ สภาแห่งฟลอเรนซ์ มีชื่อว่า พระราชกฤษฎีกาแห่งเอกภาพ และเป็นตัวแทนของเรื่องเท็จแบบเดียวกันนั้นและยิ่งกว่านั้นอีก เมื่อบรรดาผู้แทนกลับถึงคอนสแตนติโนเปิลในปี ค.ศ. 1439 พวกเขาได้รับการต้อนรับด้วยความโกรธและข้อกล่าวหาว่าทรยศ คำกล่าวหนึ่งแพร่สะพัดไปทั่วว่า "โปกส์ริชเชแบบเตอร์กียังดีกว่ามงกุฎมิตร์ของพระสันตะปาปา"

การลงนามในสหภาพนั้นเกิดขึ้นเป็นสำคัญ เพราะจักรพรรดิไบแซนไทน์ทรงจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือทางทหารจากตะวันตกอย่างเร่งด่วนเพื่อต่อต้านพวกออตโตมัน เมื่อปรากฏชัดว่าแทบไม่มีความช่วยเหลือทางทหารมาถึงเลย (หรือไม่มีเลย) การสนับสนุนสหภาพนั้นก็สลายไปในปี 1450–1451 สภาสังคายนาหลายแห่งฝ่ายตะวันออกได้ปฏิเสธสหภาพดังกล่าว และหลังจากกรุงคอนสแตนติโนเปิลล่มสลายในปี 1453 สหภาพนั้นก็ถูกละทิ้งโดยสิ้นเชิง ผลลัพธ์สุดท้ายของกฤษฎีกาแห่งสหภาพแห่งฟลอเรนซ์นั้น คริสตจักรออร์ทอดอกซ์ตะวันออกถือว่าเป็นสภาสังคายนาที่ล้มเหลวและถูกปฏิเสธ จึงไม่เป็นที่ยอมรับว่าใช้ได้ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม คริสตจักรโรมันคาทอลิกยังคงถือว่าเป็นสภาสังคายนาสากลที่มีผลใช้ได้ถูกต้อง

เรากำลังกำหนดตรรกะเพื่อทำความเข้าใจว่าลักษณะเชิงพยากรณ์ของวิบัติประการที่สองถูกทำซ้ำอย่างไรในประวัติศาสตร์ของวิบัติประการที่สาม คำพยากรณ์หนึ่งร้อยห้าสิบปีของวิบัติประการแรกเริ่มต้นเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299 และสิ้นสุดเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1449

1449

คอนสแตนตินที่ 11 ปาลิโอโลกอส ประสูติในปี ค.ศ. 1404 และทรงครองราชย์ตั้งแต่เดือนมกราคม ค.ศ. 1449 จนถึงวันที่ 29 พฤษภาคม ค.ศ. 1453 พระองค์ทรงเป็นจักรพรรดิองค์สุดท้ายแห่งจักรวรรดิโรมันตะวันออก (ไบแซนไทน์) ซึ่งดำรงอยู่ยาวนานกว่าหนึ่งพันหนึ่งร้อยปี พระองค์ทรงนำการป้องกันกรุงคอนสแตนติโนเปิลอย่างกล้าหาญระหว่างการล้อมของออตโตมันในปี ค.ศ. 1453 โดยมีกำลังป้องกันเพียงประมาณ 7,000 ถึง 8,000 นาย ต่อสู้กับกองทัพของเมห์เหม็ดที่ 2 ซึ่งมีกำลังกว่า 80,000 นาย พระองค์สิ้นพระชนม์ขณะทรงต่อสู้อยู่บนกำแพงเมืองในวันที่ 29 พฤษภาคม ค.ศ. 1453 เมื่อคอนสแตนติโนเปิลล่มสลายในที่สุด พระศพของพระองค์ไม่เคยได้รับการยืนยันเอกลักษณ์อย่างเด็ดขาด การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นเครื่องหมายแห่งการสิ้นสุดของจักรวรรดิโรมัน (ซึ่งเป็นความสับสนเนื่องโดยตรงสายสุดท้ายของจักรวรรดิที่ออกัสตัสทรงสถาปนาในปี 27 ก่อนคริสตกาล)

พระองค์ทรงเป็นที่จดจำในประวัติศาสตร์กรีกและธรรมประเพณีออร์ทอดอกซ์ในฐานะบุคคลผู้กล้าหาญ—ซึ่งในตำนานมักถูกขนานนามว่า "จักรพรรดิหินอ่อน" (ความเชื่อที่ว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาในวันหนึ่งเพื่อช่วยกรุงคอนสแตนติโนเปิลให้รอดพ้น)

ยอห์นที่ 8 พาลาโอโลกอส (ค.ศ. 1392–1448) เป็นจักรพรรดิไบแซนไทน์องค์รองสุดท้าย ผู้ทรงครองราชย์ระหว่าง ค.ศ. 1425–1448 พระองค์ทรงเป็นพระราชโอรสองค์ใหญ่ของจักรพรรดิมาโนเอลที่ 2 พาลาโอโลกอส และเป็นพระเชษฐาของคอนสแตนตินที่ 11 ยอห์นที่ 8 ทรงใช้เวลาส่วนใหญ่ตลอดรัชสมัยของ

พระองค์อย่างสิ้นหวังในการพยายามกอบกู้จักรวรรดิไบแซนไทน์ที่กำลังจะล่มสลายจากพวกออตโตมัน ในปี ค.ศ. 1439 พระองค์เสด็จไปอิตาลีด้วยพระองค์เองและทรงเป็นประธานในสภาพลอเรนซ์ ซึ่ง ณ ที่นั้น พระองค์และคณะผู้แทนออร์ทอดอกซ์ตะวันออกได้ตกลงเป็นการชั่วคราวที่จะกลับมารวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระศาสนจักรโรมันคาทอลิก และยอมรับพระสันตะปาปาเป็นประมุขของพระศาสนจักร

คอนสแตนตินมหาราชก็เคยทรงเป็นประธานในสภาในเซนต์ด้วยเช่นกัน ยอห์นที่ 8 ทรงหวังว่าสหภาพกับสันตะสำนักนี้จะนำความช่วยเหลือทางทหารจากตะวันตกมาต่อต้านพวกเติร์ก แต่สหภาพดังกล่าวไม่เป็นที่นิยมอย่างยิ่งในกรุงคอนสแตนติโนเปิล และในที่สุดก็ล้มเหลว ยอห์นที่ 8 สิ้นพระชนม์ในปี ค.ศ. 1448 (ด้วยสาเหตุตามธรรมชาติ)

เพียงห้าปีก่อนที่กรุงคอนสแตนติโนเปิลจะล่มสลายในปี ค.ศ. 1453 จากนั้นคอนสแตนตินที่ 11 พระอนุชาของพระองค์จึงขึ้นเป็นจักรพรรดิ และสิ้นพระชนม์ขณะป้องกันเมืองนั้น

เมื่อยอห์นที่ 8 สิ้นพระชนม์ในปี 1448 คอนสแตนตินที่ 11 พระอนุชาของพระองค์ได้รับเลือกให้เป็นผู้สืบราชบัลลังก์ ภายในปี 1448 จักรวรรดิไบแซนไทน์ได้กลายเป็นรัฐบรรณาการขนาดเล็ก และพวกออตโตมันก็มีอิทธิพลอย่างมากต่อการกำหนดว่าใครจะขึ้นครองราชบัลลังก์ในคอนสแตนติโนเปิล เมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1449

ได้เกิดเหตุการณ์ทางการเมืองที่มีความสำคัญอย่างยิ่งขึ้นในช่วงปีสุดท้ายของจักรวรรดิไบแซนไทน์ จักรพรรดิไบแซนไทน์ ยอห์นที่ 8 ปาโลโลโลกอส สิ้นพระชนม์ไปก่อนหน้านั้นในปี 1448 พระอนุชาของพระองค์ คือ คอนสแตนตินที่ 11 ปาโลโลโลกอส (จักรพรรดิองค์สุดท้าย) ได้รับการประกาศให้เป็นจักรพรรดิในคอนสแตนติโนเปิล อย่างไรก็ตาม ก่อนที่คอนสแตนตินที่ 11 จะเสด็จขึ้นครองราชบัลลังก์อย่างเป็นทางการ พระองค์ได้ส่งราชทูตไปยังสุลต่านออตโตมัน (มูรัตที่ 2) และทรงขอพระบรมราชานุญาตในการครองราชย์ สุลต่านได้ประทานพระบรมราชานุญาตนั้น และหลังจากนั้นเท่านั้น คอนสแตนตินที่ 11

จึงได้รับการสวมมงกุฎและได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการว่าเป็นจักรพรรดิ การกระทำนี้ถูกมองว่าเป็นการยอมสละเอกราชของไบแซนไทน์โดยสมัครใจ เป็นครั้งแรกที่จักรวรรดิไบแซนไทน์ทรงยอมรับอย่างเปิดเผยว่าพระองค์ทรงปกครองได้ก็โดยได้รับอนุญาตจากพวกเติร์กออตโตมันเท่านั้น เพียงสี่ปีต่อมา คือในปี 1453 คอนสแตนติโนเปิลก็ล่มสลายแก่ออตโตมัน

สามร้อยเก้าสิบเอ็ดปีและสิบห้าวันหลังจากวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1449 คือในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 พวกเติร์กได้แสวงหาการคุ้มครองจากอียิปต์โดยยอมอยู่ใต้อำนาจของมหาอำนาจยุโรปใหญ่ทั้งสี่ ประการนี้จึงเป็นความสำเร็จครบถ้วนของคำพยากรณ์เรื่องหนึ่งชั่วโมง หนึ่งวัน หนึ่งเดือน และหนึ่งปี บัดนี้เราได้วางตรรกะไว้พร้อมแล้วเพื่อนำบัดประการที่หนึ่งและประการที่สองไปประยุกต์ใช้กับกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า เปโตรในฐานะสัญลักษณ์ของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน เป็นตัวแทนของขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่สาม และวิลเลียม มิลเลอร์เป็นตัวแทนของขบวนการในทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สอง ขบวนการทั้งสองนี้สัมพันธ์กับ "กฤษฎา" "

และเราจะวางกฤษฎาแห่งราชวงศ์ดาวิดไว้บนบ่าของเขา เขาจะเปิด และไม่มีผู้ใดเปิดได้; และเขาจะปิด และไม่มีผู้ใดเปิดได้ อีสยาห์ 22:22

และเรากล่าวแก่ท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นหาไม่! และเราจะมอบกฤษฎาแห่งอาณาจักรสวรรค์แก่ท่าน และสิ่งสารพัดซึ่งท่านจะผูกมัดไว้บนแผ่นดินโลก ก็จะถูกผูกมัดไว้ในสวรรค์ และสิ่งสารพัดซึ่งท่านจะปลดเปลื้องบนแผ่นดินโลก ก็จะถูกปลดเปลื้องในสวรรค์ มัทธิว 16:18, 19

เราจะพิจารณาเหตุการณ์แห่งนี้ในบทความถัดไปว่าเป็น “กฤษฎา” ซึ่งไม่เพียงเปิดบ่อที่ลึกสุดหยั่งเท่านั้น หากยังเป็นกฤษฎาเชิงพยากรณ์ที่จัดวางพยานทั้งหมดของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดให้เข้าสู่ระเบียบอันสมบูรณ์ด้วยในความฝันของมิลเลอร์ “กฤษฎา” ที่ติดอยู่กับหีบนั้นคือวิธีศึกษาพระคัมภีร์ของมิลเลอร์ การนำชื่อพระคัมภีร์มายืนยันประวัติศาสตร์ของพวกเขาไมลเลอร์ไรต์ร่วมกับหลัก “บรรทัดซ้อนบรรทัด” ในประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์องค์ที่สาม คือกฤษฎาที่ทำให้กฤษฎาแห่งวิวรณ์บทที่เก้าสามารถไขและจัดแนวประวัติศาสตร์ที่ซ่อนอยู่ของข่าวสารภายนอกในข้อที่สิบให้เข้าสู่ระเบียบได้

เราจะดำเนินการพิจารณาของเราต่อไปในบทความถัดไป

“สำหรับผู้เผยพระวจนะนั้น วงล้อซ่อนอยู่ในวงล้อ และลักษณะที่ปรากฏของสิ่งมีชีวิตที่สัมพันธ์กับวงล้อเหล่านั้น ดูล้วนสลับซับซ้อนและไม่อาจอธิบายได้ แต่ท่ามกลางวงล้อทั้งหลายนั้น มีอแห่งพระปัญญาอันไม่มีที่สิ้นสุดปรากฏให้เห็น และระเบียบอันสมบูรณ์ก็เป็นผลจากพระราชกิจของพระองค์ ทุกวงล้อทำงานประสานกลมกลืนอย่างสมบูรณ์กับทุกวงล้ออื่น” Testimonies to Ministers, 214.